

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.S., st. přísl. Ukrajina, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12.2016, č.j. OAM-
179/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), a to s dobou trvání zajištění do 12. 4. 2017; dále tvrdí, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „**Úmluva**“).

Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „**zařízení**“) dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce přitom zdůraznil, že

uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. Odkazoval při tom na podmínky, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a že žadatel by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto případě žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k nesprávnému závěru ohledně splnění podmínek pro uložení povinnosti žalobce setrvat v zařízení.

Žalobce namítal, že nebyla splněna první podmínka uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců – nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, např. přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Vzhledem k postupu žalovaného, kdy se tento nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezdůvodnil, jakým způsobem by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštní opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, konkrétně povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, bylo podle žalobce rovněž možné považovat za opatření, zabezpečující relativní kontrolu žalovaného orgánu nad přítomností žalobce v řízení o jeho mezinárodní ochraně. Dále žalobce zdůraznil, že účelem uložení povinnosti setrvat v zajištění je zabezpečení účasti žadatele o azyl v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zvláštní opatření také slouží k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V žalobě bylo následně uvedeno, že z žalobcova případu je patrný jeho zájem setrvat na území České republiky, když v ní pobýval již řadu let před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, i když nelegálně. Účast žalobce na probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně tak nebyla podle žaloby zpochybnitelná jeho dosavadní pobytovou historií. Této skutečnosti by měla odpovídat jednak úvaha o možnostech uložení zvláštních opatření a také úvaha o délce uložené povinnosti setrvat v zajištění. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že přítomnosti žalobce na řízení skutečně není možné dosáhnout jinými prostředky než zajištěním, měla by tato krajní možnost, možnost rovnající se odnětí svobody, být důsledně zdůvodněna a povinnost setrvat v zajištění uložena toliko na dobu nevyhnutnou pro zdárný průběh řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Pokud proto žalovaný do délky uložené povinnosti setrvat v zajištění započítával také hypotetický průběh řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí v azylovém řízení, nebylo dle žalobce zřejmé, proč je po dobu řízení o ní nevyhnutné setrvání žalobce v zařízení: žaloba proti negativnímu rozhodnutí žalovaného, pokud správní orgán takové rozhodnutí vydá, je projevem žalobcovy vůle domoci se soudního přezkumu rozhodnutí v řízení o jeho azylové žádosti, a je proto v jeho zájmu nejen podat uvedenou žalobu, ale také po dobu řízení o ní setrvat v České republice.

Žalobce konečně uvedl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v zajištění také v době po vydání rozhodnutí správního orgánu o azylové žádosti, vzhledem k tomu, že ukončením řízení o žádosti žalobce před správním orgánem zaniká i důvod správního orgánu domáhat se přítomnosti žalobce v řízení o mezinárodní ochraně. Následný, hypotetický, soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu je dle žalobce řízením samostatným, na správní řízení jen navazujícím, započatým právním úkonem spočívajícím ve využití zákonných prostředků obrany žalobcem. Žalobce proto napadl nejen důvodnost zajištění, ale také dobu, po kterou mu byla povinnost setrvat v zařízení uložena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnout ji jako nedůvodnou v plném rozsahu. Ohledně námitek žaloby vztahujících se k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu byl žalovaný přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žaloba a její odůvodnění se dle názoru žalovaného zcela mýjely s napadeným rozhodnutím správního orgánu, na základě něhož byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, uvedl žalovaný, že podá k žalobě pouze stručné vyjádření, a na úvod shrnul obsah ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále uvedl, že z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. žalovaný správní orgán zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**OPKPE Praha**“) č.j. KRPA-512155/ČJ-2016-000022 ze dne 21.12.2016 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 21.12.2016 ve 3:35 hod. při kontrole v obytném domě v Praze 9, kde narušoval soužití mezi občany hlukem a močením po chodbě domu, nepředložil policejní hlídce k prokázání své totožnosti žádný doklad a ke své osobě sdělil výše uvedené údaje o totožnosti. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec je veden v Evidenci nežádoucích osob, a to do dne 31.12.2021, neboť mu bylo správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-478440/ČJ-2016-000022 ze dne 24.11.2016, které nabylo právní moci dne 30.11.2016, uloženo vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen „**EU**“) na dobu 5 let. Z tohoto důvodu byl zajištěn a eskortován na OPKPE Praha. Zde bylo dalším šetřením zjištěno, že žalobci bylo citovaným rozhodnutím uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to dostavovat se každou středu v 9:00 hod. na OPKPE Praha až do odjezdu z ČR. Tuto povinnost však cizinec od jejího uložení dne 24.11.2016 až do svého zadržení dne 21.12.2016 ani jednou nesplnil. Bylo tedy zjištěno, že žalobce nerespektoval povinnost dodržovat zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c)

zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že uložené zvláštní opatření nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Dále bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že žalobce na území České republiky pobývá již od r. 1999, přičemž již v minulosti, a to v r. 2002 a 2010, mu bylo správním rozhodnutím příslušných policejních orgánů uloženo vyhoštění z území České republiky. Toto však opakovaně nerespektoval.

Následně po zajištění podal žalobce dne 23.12.2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nikoliv až po přibližně 17 letech nelegálního pobytu na území České republiky a opakovaném zadržení Policií České republiky. S ohledem i na tyto skutečnosti bylo se žalobcem zahájeno správní vyhoštění a byl také vzhledem k daným skutečnostem zajištěn. Z jeho jednání bylo zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, především aby se žalobce vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat v ČR, rizika vážné újmy při návratu do vlasti se žalobce neobával a překážku vycestování při správním řízení o vyhoštění nesdělil. Vycestování na Ukrajinu se začal obávat až poté, co byl omezen na svobodě a požádal o mezinárodní ochranu. Z daného bylo tudíž zřejmé, že žalobci jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území ČR.

Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že „v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“ (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5Azs 24/2008 ze dne 15.8.2008), a dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.6.2016, č.j. 7Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný odmítl námitku uvedenou v žalobě, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v ust. § 47 zákona o azylu. V napadeném odůvodnění rozhodnutí na str. 4 bylo podle žalovaného prokazatelně uvedeno, že správní orgán se v případě žalobce dostatečně zabýval možností uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Žalovaný měl za to, že uplatnění zvláštních opatření (§ 47 zákona o azylu) by nebylo účinné.

S ohledem na námitku týkající se stanovené doby zajištění byl žalovaný toho názoru, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí byly uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčily pro závěr žalovaného, že zajištění do 12.4.2017 je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi byly

předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Výčet těchto okolností považoval správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný správní orgán trval ve vyjádření k žalobě na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v zařízení neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Délku zajištění žalobce zdůvodnil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a námitky uvedené v žalobě shledal nedůvodnými.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Námitky žalobce uvedené v žalobě se vztahovaly ke splnění podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jmenovitě že „nelze účinně uplatnit zvláštní opatření“, a dále k době trvání zajištění.

Žalobce předně tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a zatížil proto rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný odmítl, že se zvláštními opatřeními dle § 47 zákona o azylu nezabýval dostatečně, a poukázal na str. 4 napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný ze skutečností, které mají oporu ve správním spise. Žalobce se na území ČR nachází od roku 1999. Žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodňoval svým strachem z mafie a z armády v návaznosti na incident, ke kterému došlo r. 1996 při převozu zbraní, podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 23.12.2016 poté, co byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. K zajištění žalobce bylo přistoupeno po kontrole, při níž nepředložil policejní hlídce k prokázání své totožnosti žádný doklad. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob, bylo mu správním rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 24.11.2016, č.j. KRPA-478440/ČJ-2016-000022, uloženo vyhoštění z území členských států EU na dobu 5 let a bylo mu uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to povinnost dostavovat se každou středu v 9:00 hod. na OPKPE Praha až do svého odjezdu z ČR. Tuto povinnost však žalobce od jejího uložení dne 24.11.2016 až do svého zadržení dne 21.12.2016 ani jednou nesplnil. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace

vyhoštění. V minulosti mu bylo správní vyhoštění uloženo již v letech 2002 a 2010, avšak žádné z rozhodnutí nerespektoval a nevycestoval. Žalovaný vzal dle odůvodnění napadeného rozhodnutí všechny skutečnosti, které měl k dispozici, v potaz a došel k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

K závěru o neúčinnosti zvláštních opatření vedlo žalovaného zejména to, že se žalobce vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě a zcela vědomě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území EU, a to ani po opakovaně ukládaném správním vyhoštění, a že naprosto nerespektoval uložené zvláštní opatření a neplnil povinnosti z něj plynoucí. Svou váhu měla také naprostá absence respektu k právnímu řádu ČR a k povinnostem zde pobývajícího cizince, když zde žalobce řadu let pobývá bez jakéhokoliv dokladu totožnosti a pobytového oprávnění, vykonává bez příslušného povolení výdělečnou činnost, nesjednal si zdravotní pojištění a narušoval soužití mezi občany. Ze všech těchto důvodů by tak uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru o tom, že se žalovaný možností uložení zvláštních opatření zabýval dostatečně. Zejména soud sdílí názor uvedený na str. 4 napadeného rozhodnutí, upozorňující na nevhodnost užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu v případě, kdy žalobce byl zajištěn právě kvůli nerespektování povinností uložených zvláštním opatřením dle zákona o pobytu cizinců. Právní věta rozsudku NSS ze dne 30.9.2014, sp.zn. 9Azs 192/2014, na který je odkazováno v samotném napadeném rozhodnutí, podle níž za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění, byla navíc jako aplikovatelná na případy zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu shledána již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016, č.j. 41Az 17/2016-19. Lze uzavřít, že je z napadeného patrné, z jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření. Napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, že by je bylo možné označit za nepřezkoumatelné, a námitka žalobce není důvodná.

Dále žalobce namítal, že žalovaný vůbec nezdůvodnil, jak by propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, když zvláštní opatření by rovněž byla s to zabezpečit kontrolu nad přítomností žalobce v řízení. K tomu zdůraznil dlouhodobý pobyt žalobce na území ČR a z toho vyplývající nezpochybnitelnost žalobcovy účasti na řízení jeho dosavadní pobytovou historií. Z vyjádření žalovaného k žalobě se podává, že zvláštní opatření nebyla shledána dostatečně účinnými zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR.

Soud se ztotožňuje s názory žalovaného. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu fakt, že propuštění ze zajištění je zřejmým cílem žalobce, žalobce se vyhýbá svým povinnostem, dlouhodobě se vyhýbá povinnosti vycestovat, nerespektuje opakovaně ukládaná správní vyhoštění a, což soud považuje za nejvýznamnější, neplní ani povinnosti uložené zvláštním opatřením podle zákona o pobytu cizinců. Je proto patrné, že lze předpokládat pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR ze strany žalobce, a žalovaný se dostatečně vypořádal s důvody, proč tomu tak je. Námitka není

důvodná.

Žalobce uvedl také to, že zajištění jako krajní možnost, která má za následek odnětí osobní svobody, pokud by k němu přese všechno bylo přistoupeno, musí být důsledně zdůvodněno a uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Žalobci nebylo zřejmé, proč je nezbytné zahrnout do doby zajištění i dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí v azylovém řízení, když v takovém případě je v zájmu žalobce setrvat v ČR po dobu řízení o ní. Soudní přezkum představuje dle žalobce samostatné řízení. Podle žalovaného obsahovalo odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 a 6) zcela konkrétní a specifické okolnosti případu (předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu) svědčící pro přiměřenost doby zajištění, a to ve zcela dostačující míře.

Soud předně konstatuje, že odůvodnění obsažené v napadeném rozsudku se jako celek dostatečným způsobem vypořádává s důvody pro omezení žalobcovy osobní svobody, když uvádí skutečnosti, ze kterých žalovaný vycházel, i řetězec úvah, které jej dovedly k napadaným závěrům. K době trvání zajištění soud uvádí, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného neodporuje ustálené judikatuře (viz např. rozsudek NSS ze dne 21.5.2014, č.j. 6Azs 33/2014-45). Stanovenou dobu zajištění žalovaný dostatečně odůvodnil, když bral ohled na to, že žádost o mezinárodní ochranu nelze zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu (protože žalobce v ní uvedl jako důvod obavy z problémů s mafií a armádou), a na předpokládanou délku řízení a případné navazující úkony včetně průměrné lhůty doručování v rámci soudního řízení. K zahrnutí řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany do doby zajištění dochází, protože má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek. Žalovaný tedy nepřekročil a nezneužil meze správního uvážení, v rozhodnutí zohlednil individuální okolnosti případu a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Námitce žalobce nelze přisvědčit.

K námitkám žalobce stran postupu správního orgánu soud neshledal, že by byla porušena ustanovení § 2, § 3 nebo § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný vycházel ze zjištěného stavu věci a dostatečně posoudil všechny rozhodné skutečnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je takové povahy, že je z něj patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a na základě jakých úvah k rozhodnutí dospěl. Rozhodnutím rovněž nebyla porušena žalobcova práva garantovaná čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 27. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně